

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/63/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114219721
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114219721.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcov: 1. H. S., narodený X.X.XXXX, bytom F. XXX/XX, C., 2. L. H., narodený X.X.XXXX, bytom T. V. XXXX/XX, C., 3. O. N., narodený XX.X.XXXX, bytom F. XXX/XX, C., všetci žalobcovia právne zastúpení: JUDr. Alexander Kuchárik, advokát, so sídlom J. Hollého 11, Levice, proti žalovanému: Mgr. A. F., narodený X.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, C., právne zastúpený: JUDr. Ľudovít Mráz, advokát, so sídlom Miletičova 1, Bratislava 25, o zaplatenie 15.140,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti výrokom I., II., III., V. rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/91/2014-385 zo dňa 16.11.2017 a o odvolaní žalobcov proti výroku IV., V. rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/91/2014-385 zo dňa 16.11.2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11C/91/2014-158 zo dňa 12.5.2016 výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. si rozhodnutie o trovách konania vyhradil samostatnému uzneseniu do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/237/2016-192 zo dňa 2.11.2016 v dôsledku podania odvolania žalobcami rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11C/91/2014-158 zo dňa 12.5.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie procesné pochybenie, keď súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej rozsudkom bez toho, aby predtým rozhodol o čiastočnom späťvzati žaloby a o uplatnenej zmene žaloby. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11C/91/2014-158 zo dňa 12.5.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. a), b) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude najskôr rozhodnúť o čiastočných späťvzatiach žaloby a o zmene žaloby, následne znova posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a potom vo veci znova rozhodnúť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 11C/91/2014-385 zo dňa 16.11.2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1. sumu 320,51 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 320,51 eura od 23.4.2014 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2. sumu 320,51 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 320,51 eura od 23.4.2014 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom

III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3. sumu 295,24 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 295,24 eura od 1.2.2015 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. žalobu vo zvyšku zamietol, výrokom V. rozhodol, že žalobcovia 1., 2. a 3. sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 88 % trov konania.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 123, § 126 ods. 1, § 488, § 489, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 3 ods. 1, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 2, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že pozemok žalobcov parc. č. 2770/2 bol do jedného areálu s pozemkami parc. č. 2770/6 a č. 2766/4 oplotený a uzavretý bránou minimálne od roku 2009. Z Oznámenia Mesta Hlohovec č. z. 8141/2007 zo dňa 26.4.2007 vyplýva, že primátor Mesta Hlohovec oznamuje žalovanému ako stavebníkovi, že nemá námietky proti uskutočneniu drobnej stavby oplotenia pozemkov parc. č. 2770/6 a č. 2766/4 v k. ú. C.. S prihliadnutím na platnosť oznámenia do 26.4.2009 sa javí ako nepravdepodobné, aby oplotenie pozemkov bolo realizované po tomto termíne. Až do pojednávania dňa 9.3.2017 nebola skutočnosť vybudovania oplotenia žalovaným už v roku 2007 sporná, pričom neskoršie sporovanie vybudovania oplotenia žalovaným súd prvej inštancie považoval len za účelové a výpoveď svedka H. N. v tomto smere za nedôveryhodnú, pretože je v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie neuveril tvrdeniu žalovaného, že oplotil iba pozemky parc. č. 2770/6 a č. 2766/4, pretože takéto oplotenie pozemkov s poukazom na Informatívnu kópiu z mapy by bez súčasného oplotenia medzi nimi nachádzajúceho sa pozemku parc. č. 2770/2 bolo nefunkčné, nevhodné a nelogické. Zo Záväzného stanoviska mesta Hlohovec č. 7276/2009/1187 zo dňa 26.03.2009 vyplýva, že mesto Hlohovec upozorňuje na potrebu doriešenia problematiky umiestnenia časti prístrešku na p. č. 2770/2 a prístupu k stavbe cez túto parcelu (osadenie brán) vo vzťahu vlastníckych, resp. iných práv stavebníka k parc. č. 2770/2. Z uvedeného stanoviska ďalej vyplýva, že v čase ohliadky areálu dňa 26.3.2009 bol areál nielen oplotený ale v oplotení boli už aj osadené brány, keď skutočnosť, že areál bol kvôli oploteniu a bránam verejne neprístupný dokazuje aj poznámka, že ohliadka areálu sa uskutočnila len z verejne dostupných priestorov. Z Listu mesta Hlohovec č. 43641/2017/3565 zo dňa 20.9.2017 vyplýva, že pri vybavovaní záväzného stanoviska zo dňa 26.3.2009 č. 7276/2009/1187 bola dňa 26.3.2009 vyhotovená fotodokumentácia v rozsahu 9 fotografií, na ktorých je zachytený stav územia na časti ulice T. U. v C. podľa stavu v roku 2009, pričom z fotodokumentácie zaslanej mestom Hlohovec jednoznačne vyplýva, že ku dňu vytvorenia fotografií dňa 26.3.2009 bol celý areál oplotený/ohradený a zároveň uzavretý bránami. S prihliadnutím na skutočnosť, že mesto je v danej veci nezainteresované, považoval súd prvej inštancie jeho stanovisko za objektívne a hodnoverné, a to vrátane predložených fotografií a dátumu ich vyhotovenia. V konaní tiež bolo preukázané, že na pozemku parc. č. 2770/2 v k. ú. C. boli v období, za ktoré žiadali žalobcovia vydať bezdôvodné obohatenie, uložené hnutelné veci - unimobunka, prístrešky, parkované nákladné motorové vozidlá. Uvedená skutočnosť využívania predmetného pozemku od roku 2007 na umiestnenie prístreškov, unimobunky a parkovania nákladných vozidiel bola na pojednávaní dňa 9.3.2017 skonštatovaná ako nesporná, žalovaný sa následne bránil tým, že dočasné zariadenia, ktoré sú na pozemku, sú vlastníctvom iných osôb, resp. ich užívali iné osoby. Žalovaný predložil Čestné vyhlásenie zo dňa 23.10.2015, v ktorom H. N. čestne vyhlasuje, že je od 22.12.2006 až doposiaľ vlastníkom unimobunky, prístreškov, panelov a všetkého hnutelného majetku nachádzajúceho sa na parcelách 2766/4, 2770/6, 2770/9 a 2770/10 v k. ú. C.. Svedkyňa S. N. však na pojednávaní dňa 8.3.2016 vypovedala, že žalovaný užíva pozemok od novembra 2006, pričom prístrešky a unimobunka boli postavené v roku 2007, priviezol ich žalovaný. Hoci svedok H. N. na pojednávaní vypovedal, že on priniesol unimobunku, súd prvej inštancie nepovažoval jeho výpoveď za hodnovernú, keď svedok sa nevedel vyjadriť, odkiaľ presne to bolo a od koho a zároveň v konaní bola preukázaná nedôveryhodnosť svedka, pretože nevypovedal pravdu ohľadom roku vybudovania oplotenia a jeho výpovede v konaní sú tak ovplyvnené zlým vzťahom medzi ním a žalobcom 3. a tým účelové. Pokiaľ ide o nákladné motorové vozidlo, ktoré parkovalo na pozemku parc. č. 2770/2, podľa technického preukazu bol žalovaný vedený ako držiteľ prípojného vozidla EČ - HC 193AM do 19.12.2010, kedy malo prísť k prepisu vozidla na S. N., narodenú v roku XXXX. Vzhľadom k jej veku a nepopretému tvrdeniu žalobcov, že menovaná nie je ani držiteľom vodičského oprávnenia a tiež s poukazom na záznam o podaní oznámenia mal súd prvej inštancie za to, že nemožno mať za preukázané, že by to bola ona, kto by využíval pozemok parc. č. 2770/2 na parkovanie nákladného motorového vozidla. Hoci žalovaný v priebehu konania

zdôrazňoval, že areál neužíval on ale svedkovia H. N. a S. N., súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalovaného ohľadom užívania okolitých pozemkov, keď v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 30.9.2014 žalovaný uviedol, že využíva výlučne okolité priľahlé pozemky na parc. č. 2766/4, 2770/6, 2770/8 v k. ú. C., ktorých je vlastníkom, následne na pojednávaní dňa 22.10.2015 pri výsluchu žalovaný uviedol, že nikdy neužíval pozemok a neužíval ani okolité parcely, ktorých bol vlastníkom do januára 2015, avšak túto zmenu v tvrdeniach v priebehu konania nevysvetlil. Súd prvej inštancie mal za to, že je bez významu, či, ako často a v akom rozsahu žalovaný areál využíval, keďže ako stavebník a vlastník susedných pozemkov to bol on, kto areál vybudovaním oplotenia a brány vytvoril, hoci by aj boli oplotenie a brány zhotovené inou osobou a hoci by aj areál prenechal na užívanie niekomu inému.

6. Vecne argumentoval súd prvej inštancie, že v období od 1.6.2012 do 28.2.2014 a v období od 1.4.2014 do 21.1.2015 žalovaný ako výlučný vlastníkom okolitých pozemkov nachádzajúcich sa okolo parcely č. 2770/2 v k. ú. C. držal pozemok žalobcov parc. č. 2770/2 bez právneho dôvodu v ohradenom areáli uzavretom bránou, čím sa stal detentorom aj tohto pozemku, neumožnil žalobcom riadny prístup k ich pozemku, zároveň mal na pozemku žalobcov uložené hnutelné veci, príp. súhlasil s uložením hnutelných vecí inými osobami, bránu svojho oplotenia mal čiastočne postavenú na pozemku žalobcov a prechádzal cez pozemok žalobcov ku svojim nehnuteľnostiam, čím pozemok žalobcov užíval pre svoju potrebu a tým sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil, a preto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobcovia majú preto voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to žalobcovia 1., 2. za požadované obdobie od 1.6.2012 do 28.2.2014 každý v polovici a žalobca 3. má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.4.2014 do 21.1.2015, t. j. do prevodu vlastníckeho práva k ostatným pozemkom v areáli zo žalovaného na H. N.. Súd prvej inštancie pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z výšky obvyklého nájomného za prenájom predmetného pozemku vyplývajúceho zo Znaleckého posudku č. 136/2017 znalca Ing. Antona Fuzáka a síce 0,075 eura za m² za mesiac, resp. 0,904 eura za m² za rok, ktorá výška obvyklého nájomného nebola v konaní zo strany žalovaného spochybnená, keďže predložením súkromného znaleckého posudku sa žalovaný stotožnil s výškou obvyklého nájomného v ňom stanovenou a takúto výšku obvyklého nájomného žalovaný pripustil ako najvyššiu možnú. Výška bezdôvodného obohatenia žalobcov 1., 2. za obdobie od 1.6.2012 do 28.2.2014 potom predstavuje sumu 641,025 eura (výmera parcely 407 m² x výška nájomného 0,075 eura/1m²/mesiac x 21 mesiacov, z ktorej sumy má každý zo žalobcov 1., 2. ako bývalý podielový spoluvlastník nárok na polovicu, t. j. žalobca 1. na sumu 320,51 eur a žalobca 2. na sumu 320,51 eur. Výška bezdôvodného obohatenia žalobcu 3. za obdobie od 1.4.2014 do 21.1.2015 potom predstavuje sumu 295,24 eur (výmera parcely 407 m² x výška nájomného 0,075 eura/1m²/mesiac x 9 mesiacov) + (výmera parcely 407 m² x výška nájomného 0,0024 eura/1m²/deň, t. j. 274,73 eur + 20,51 eur). Žalobcovia 1., 2. majú popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 320,51 eura od 23.4.2014 do zaplatenia a žalobca 3. má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku vo výške 5,05 % ročne zo sumy 295,24 eur od 1.2.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že nie je možné vyvodit', že by žaloba bola šikanózna a v rozpore s dobrými mravmi. Je skôr obvyklé domáhať sa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia sumy vyššej a od nadhodnotenia požadovanej sumy nie je možné odvodzovať šikanóznosť žaloby, navyše, keď výška bezdôvodného obohatenia bola pri podaní žaloby preukazovaná listinným dôkazom, a teda nebola žalobcami stanovená úplne svojvoľne. Rovnako len samotná skutočnosť, že medzi žalobcom 3. a jeho bratom - svedkom H. N. je zlý vzťah, nie je dôkazom o šikanóznosti žaloby podanej voči žalovanému. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že za stavu, že žalovaný viac nie je vlastníkom okolitých pozemkov (ktoré vlastnícke právo previedol v priebehu konania cca pol roka po podaní žaloby), nie je dôvodná námietka, že na ochranu žalobcov slúži vindikačná žaloba, keď v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 11C/227/2016 sa žalobca 3. domáha o. i. vypratania predmetného pozemku súčasným vlastníkom okolitých pozemkov - H. N. a žalobcovia 1., 2. by sa zasa nemohli účinne domáhať vypratania pozemku, pretože v čase podania žaloby už neboli jeho podielovými spoluvlastníkmi, a teda neboli by k podaniu takejto žaloby aktívne vecne legitimovanými. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 439/2014 zo dňa 27.1.2016, podľa ktorého „nie je dôvodom odopretia právnej ochrany právu na vydanie bezdôvodného obohatenia ak ten, na úkor koho bol neoprávnený majetkový prospech získaný, nevykonal opatrenia, aby k vzniku bezdôvodného obohatenia nedošlo“.

7. Súd prvej inštancie uložil žalobcom 1., 2., 3. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 88 %, nakoľko hrubý úspech každého zo žalobcov 1., 2., 3. bol 6 % a hrubý úspech žalovaného bol 94 %, teda konečný čistý úspech žalovaného vo vzťahu ku každému zo žalobcov

je 88 %, keďže v konaní neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanému nárok na náhradu trov konania voči protistrane nemal priznať.

8. Proti výrokom I., II., III., V. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že on bránil žalobcom vo vstupe na pozemok a v užívaní pozemku, čím získal na ich úkor bezdôvodné obohatenie, a to na základe tvrdenia svedkyne S. N.. Súd prvej inštancie pritom nepovažoval za pravdivé tvrdenie svedka H. N., že pozemok parc. č. 2770/2 neužíval vôbec, na pozemku neboli žiadne veci v jeho vlastníctve, že nehnuteľnosti neužíval, lebo ich prenechal do užívania jeho starej matke S. N. a jeho strýkovi H. N.. Účelom tohto konania nebolo domôcť sa nápravy porušenia vlastníckych práv, resp. zásahu do vlastníckeho práva, čo dokazuje aj postup žalobcov, keď ani jeden zo žalobcov nepodal proti nemu vindikačnú žalobu. Je nesporné, že žalobcovia 1., 2. vzhľadom na nevytýčenie hranice pozemku parc. č. 2770/2 v teréne geodeticky ani nevedeli, kde sa ich nehnuteľnosť presne nachádza. Žalobcovia podali žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia cca 16 násobne vyššieho ako určeného znalcom Ing. Fuzákom a vypočítaného znalcom Ing. Ratulovským, z čoho je nesporný záver, že na jeho úkor chceli vedome získať bezdôvodné obohatenie. Takýto postup nielenže nie je v súlade s dobrými mravmi, ale naopak je v rozpore s interpretačnou zásadou § 3 Občianskeho zákonníka. Nemôže mu byť pričítané, že v odpore uviedol, že užíva len svoje a neužíva žiadne cudzie nehnuteľnosti, nebolo tým vyjadrené faktické užívanie vlastných nehnuteľností, ale to, že cudziu nehnuteľnosť, za ktorú požadovali žalobcovia vydať bezdôvodné obohatenie, neužíva. Vzhľadom na veľkosť/výmeru jeho nehnuteľnosti nemal motív prisvojiť si cudziu vec a užívať ju. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietne.

9. Proti výrokom IV., V. rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedli, že postup súdu prvej inštancie už v čase vydania rozsudku zo dňa 12.5.2016 vzbudzoval vážne a dôvodné pochybnosti na strane žalobcov o nestrannom rozhodovaní súdu, nakoľko je málo pravdepodobné, že by súd prvej inštancie bol na takej nízkej odbornej úrovni. Tendenčnosť a zaujatosť súdu prvej inštancie sa opätovne v plnej miere prejavila pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, pričom v napadnutej časti považujú rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmätočné, nepresvedčivé a plné rozporov v snahe maximálne vyhovieť žalovanému. Súd prvej inštancie Čestné prehlásenie zo strany živnostníka F. P., ktorý evidentne, jasne a zrozumiteľne prejavil záujem o prenajatie parc. č. 2770/2 za 1,20 eur s DPH/m2 mesačne od 03/2014, vyhodnotil ako dôkaz nemajúci váhu dôkazu o výške obvyklého nájomného, a to z dôvodu, že ide len o právne nezáväzné vyhlásenie, keďže žiadna taká nájomná zmluva uzavretá nebola, ktorý názor súdu prvej inštancie je absurdný a evidentne tendenčný, nakoľko na základe predloženého čestného vyhlásenia nemožno dospieť k záveru, že jeho úmysel nie je vážny. Čo sa týka tvrdenia súdu prvej inštancie, že odborné vyjadrenie nebolo vypracované k tomuto konaniu, je účelové, len aby súd prvej inštancie odôvodnil svoje tendenčné rozhodnutie. Čo sa týka znaleckého posudku vypracovaného Ing. Fuzákom, už keď bol súdom prvej inštancie ustanovený tento znalec, boli upozornení na úzke prepojenie medzi súdom, znalcom a žalovaným a je logické, že nezaplatili zálohu na vypracovanie odborného vyjadrenia. Napriek tomu zo strany znalca bol vypracovaný namiesto odborného vyjadrenia znalecký posudok skôr, než mu bol doručený súdny spis. Tvrdenie, že nenamietali voči osobe Ing. Fuzáka po doručení uznesenia č. k. 11C/91/2014-229, je až primitívne alibistické vzhľadom na to, že Civilný sporový poriadok im zabezpečuje nevykonanie dôkazu, pokiaľ nebol zložený preddavok a na druhej strane nemalo žiadny právny význam namietat zaujatosť, nakoľko o tejto veci by rozhodovala tá istá zaujatá sudkyňa. Obdobne aj ďalšie tvrdenie súdu prvej inštancie, že hodnotil presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logickému odôvodneniu jeho záverov a v súlade s ostatnými dôkazmi, je absolútny právny nezmysel, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že výška obvyklého nájomného stanovená znalcom Ing. Fuzákom nie je nereálna aj s prihliadnutím na žalobcami predložené stanovisko SPF na stanovenie výšky ročného nájomného je nezmyselné a účelové, nakoľko zo stanoviska SPF jasne vyplýva, že výška nájomného sa tvorí dohodou, pričom jeho minimálna výška je 1eur/m2/rok. Jedným z najdôležitejších a najreálnejších dôkazov je výpoveď O. S., ktorého svedeckú výpoveď nikto nepoprel, ktorý jasne povedal, že zhruba za 1/3-inu využívania parc. č. 2770/2 platil viac ako rok 150 eur mesačne. Súd prvej inštancie opäť účelovo a tendenčne sa snažil spochybniť mesačné platby a konštatovanie, že výpoveď svedka nie je dôkazom o výške obvyklého nájomného za prenájom pozemku, je právne absolútne nezmyselné a scestné, lebo toto je reálny dôkaz o výške nájomného. Obdobne ďalším relevantným dôkazom o

výške obvyklého nájomného je podnájomná zmluva uzavretá medzi Bytovým hospodárstvom Hlohovec a PAVUX s.r.o. o výmere 103,52 m² a záver súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že predmetný pozemok je možné využiť na ten účel, za ktorým boli uzavreté predložené podnájomné zmluvy, je právne nezmyselný. Navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Zároveň zastávajú právny názor, že súd by žalovanému v súlade s ust. § 257 Civilného sporového poriadku nemal priznať náhradu trov konania, nakoľko v prejednávanej veci existujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Jednoznačne takým dôvodom je, že žalobcovia roky nemôžu využívať pozemok v ich vlastníctve, a to výlučne len na základe protiprávneho konania žalovaného, ďalej aj sociálny aspekt, pričom žalobcovia 1., 2. sú dôchodcovia a žalobca 3. je občan so ZŤP.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení uviedli, že žalobcovia hodnovernými listinnými dôkazmi jednoznačne preukázali, že bol to žalovaný, ktorý oplotil pozemok žalobcov a tak sa stal detentorom, čiže nielen osadením brán, ale aj vybudovaním oplotenia okolo pozemku parc. č. 2770/2 kat. úz. C., čo žiadnym spôsobom nespochybňuje ani samotný žalovaný. To, že predmetné pozemky v ohradenom areály užívali s jeho súhlasom aj iní jemu blízki príbuzní, je právne irelevantné. To, že H. N. sústavne klamal a menil svoje výpovede podľa potreby, žalobcovia v priebehu vykonaného dokazovania tiež jednoznačne preukázali. Tvrdenie žalovaného, že žalobcovia sa snažia vedome získať plnenie na úkor žalovaného, je absurdné a evidentne, žalovanému unikla skutočnosť, že bol to práve žalovaný, ktorý znemožnil žalobcom prístup a plnohodnotné využívanie ich pozemku oplotením a začlenením do areálu v jeho vlastníctve. Nie je možné súhlasiť ani s názorom žalovaného, že sa jedná o konanie v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalobcov, s poukazom na ustálenú judikatúru, podľa ktorej bezdôvodné obohatenie vzniká aj tomu, kto bez platného právneho titulu na úkor vlastníka dosiahol postavenie detentora veci napríklad tým, že nehnuteľnosť mal uzamknutú a mal ju prístupnú len pre seba a svoju potrebu a to bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne ju skutočne využíval. Výšku bezdôvodného obohatenia žalobcovia jednoznačne preukázali nájomnými zmluvami v danom mieste a čase, a preto tendenčné a zmatečné vyjadrenia znalca Ing. Fuzáka a zastrašeného svedka Ing. F. je nutné považovať za právne nedostatočné, nakoľko v nimi stanovenej výške v danom mieste a čase nebola uzavretá žiadna nájomná zmluva. Navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

11. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že čestné vyhlásenie R. P. nie je spôsobilé preukázať objektívne výšku nájomného za pozemok vo vlastníctve žalobcov, k uzavretiu nájomnej zmluvy ani nedošlo. K výpočtu primeraného nájomného pre žalovaného sa Ing. F. vyjadril a spochybňovať jeho vyjadrenie len preto, že jeho vyjadrenie nezodpovedá záujmu žalobcov, je pochybné a neetické. Spochybňovanie znalca Ing. Fuzáka a jeho znaleckého posudku je opätovne snahou žalobcov spochybniť aj samotné rozhodnutie súdu a o účelovosti spochybňujúcich poznámok bez dôkazu svedčí, že žalobcovia neuvádzajú jediný dôkaz pre svoje tvrdenia a účelom nezaplatenia zálohy na trovy dôkazu nebola zaujatosť znalca. Pokiaľ ide o výpoveď svedka M. S., medzi ním a L. N. (už vôbec nie medzi ním a žalovaným) nikdy nebola uzavretá nájomná zmluva a nebola dohodnuté nájomné. Pokiaľ ide o argumentáciu podnájomnou zmluvou uzavretou medzi Bytovým hospodárstvom Hlohovec a PAVUX, s.r.o., treba poukázať na skutočnosť, že pozemok vzhľadom na tvar nie je využiteľný na žiadnu stavbu, či prevádzkovo - podnikateľskú činnosť. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietne.

12. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcov sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení uviedli, že žalobcovia len vďaka hrubému porušeniu ich vlastníckych práv zo strany žalovaného nemohli uzavrieť nájomnú zmluvu k predmetnému pozemku a to ani do dnešného dňa, nakoľko protiprávny stav vyvolaný a spôsobený žalovaným pretrváva až dodnes, napriek niekoľkoročným súdnym sporom, počas ktorých sa ešte stále nepodarilo žalobcom právnou cestou sa zmocniť svojej vlastnej nehnuteľnosti. Bol to práve znalec Ing. Ratulovský, ktorý sám seba spochybňuje vypracovaním dvoch diametrálne odlišných posudkov na tú istú parcelu č. 2770 kat. úz. C.. Svedok S. jednoznačne a jasne potvrdil, že za cca 130 m² pozemku vo vlastníctve žalobcov platil mesačne 150 eur po dobu viac ako jedného roka a neakceptovať túto skutočnosť len preto, že nebola uzavretá nájomná zmluva, je právne irelevantné. Čo sa týka nepriznania trov konania a tvrdenia žalovaného o vytvorení nebezpečného precedensu je nutné uviesť, že podstatne nebezpečnejším precedensom je hrubé porušovanie vlastníckych práv žalobcov už zhruba 9 rokov zo strany žalovaného, čo žalovanému evidentne vyhovuje. Navrhujú odvolaciemu súdu rozhodnúť v súlade s ich odvolaním.

13. K vyjadreniu žalobcov k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že je nesporné, že oplotenie pozemkov v jeho vlastníctve v súlade s povolením stavebného úradu nechal vyhotoviť, pričom predná i zadná časť pozemkov zostala neuzavretá a umožňovala prístup nielen na pozemok žalobcov, ale i na jeho pozemky kedykoľvek a komukoľvek. Odborné vyjadrenie Ing. F. objednané žalobcom 3. nemalo byť použité nielen pre toto konanie, ale na žiadny právny úkon. V čase podania tejto žaloby bol žalovaný výlučným vlastníkom nehnuteľností a preto nič nebránilo žalobcovi 3. podať žalobu o vypratanie. To, že žalobcovia za niekoľko rokov žalobu na vypratanie nepodali len dokazuje, že nevyužitelný pozemok tvarom i veľkosťou im nevyhovoval, ani na osobné užívanie a ani na prenájom. Rozpor s dobrými mravmi dokazujú aj postupy žalobcov v konaní, ktorí odvodzovali výšku bezdôvodného obohatenia od stanoviska jednej realitnej kancelárie a to, že im išlo o plnenie, na ktoré nemali právny nárok dokazuje, že svoje požiadavky neupravili ani po tom, ako predložil potvrdenia 4 iných miestnych realitných kancelárií o neprimeranej výške nájomného za pozemok. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v súlade s jeho odvolaním.

14. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcov k odvolaniu sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení uviedli, že k zavádzajúcim, nepravdivým a účelovým tvrdeniam žalovaného a svedka Ľ. N. o vybudovaní oplotenia a neskoršieho osadenia brán údajne svedkom Ľ. N., sa už podrobne vyjadrili niekoľkokrát a skutočnosť, že žalovaný sa stal detentorom pozemku parc. č. 2770/2 kat. úz. C. vo vlastníctve postupne žalobcov 1., 2., 3. preukázali nespochybniteľnými dôkazmi. Zotrvávajú na skutočnostiach uvedených v ich odvolaní a v predchádzajúcom vyjadrení.

15. K vyjadreniu žalobcov k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že trvá na tom, že samotné potvrdenie R. P. nemá žiadny dôkazný význam pre určenie trhovej hodnoty nájmu, takéto nezáväznú potvrdenie môže žalobcom vystaviť ktorýkoľvek podnikateľ, alebo aj nepodnikateľ. Ing. F. ako svedok vierohodne vysvetlil, prečo vypracoval odborné vyjadrenie k primeranej cene nájmu, na sumu uvedenú v jeho odbornom vyjadrení (uviedenie do omylu osobou, ktorá o vypracovanie odborného vyjadrenia požiadala). Spochybňovanie znalca Ing. Fuzáka tvrdením o jeho nekompetentnosti len preto, že nevedel uviesť číslo normy aplikovanej vo výstavbe z hľadiska odstupov stavieb, je účelové. Ani v prípade svedka S. žalobcovia nepreukázali súdu, že za pozemok bolo požadované alebo platené nájomné v nimi požadovanej výške. Pokiaľ ide o nájomné platené BH Hlohovec, ide o neporovnateľné prípady, keďže pozemok má rozmery nevhodné na výstavbu a pokiaľ by niekto postavil iba garáž 6 x 3 m, nemohli by žalobcovia požadovať nájomné za celý pozemok, iba za uvedenú plochu. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v súlade s jeho odvolaním.

16. K vyjadreniu žalobcov k vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcov k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že na všetky žalobcami tvrdené okolnosti podrobne reagoval vo svojom odvolaní, vo vyjadreniach k ich vyjadreniam a v jednotlivých podaniach doručených súdu prvej inštancie. Opakovane zdôraznil, že postavenie detentora nezískal a nebránil žalobcom užívanie pozemku.

17. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektmi - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. c), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď

miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

21. Predmetom konania je požiadavka žalobcu 1. na zaplatenie sumy 5.128,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 24.3.2014 do zaplatenia, požiadavka žalobcu 2. na zaplatenie sumy 5.128,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 24.3.2014 do zaplatenia, požiadavka žalobcu 3. na zaplatenie sumy 4.884 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1.2.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že v súdenom spore je opodstatnená požiadavka žalobcu 1. na zaplatenie sumy 320,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 320,51 eur od 24.3.2014 do zaplatenia, požiadavka žalobcu 2. na zaplatenie sumy 320,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 320,51 eur od 24.3.2014 do zaplatenia, požiadavka žalobcu 3. na zaplatenie sumy 295,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 295,24 eur od 1.2.2015 do zaplatenia z dôvodu, že žalovaný vybudovaním oplotenia a osadenia brán zamedzil žalobcom v rozhodnom období v reálnom výkone ich vlastníckeho práva k pozemku parcela č. 2770/2 v katastrálnom území C., spočívajúcom v držbe a užívaní uvedenej nehnuteľnosti, pričom pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z výšky obvyklého nájomného za prenájom uvedeného pozemku vyplývajúceho zo Znaleckého posudku Ing. Antona Fuzáka č. 136/2017. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcov a žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie bol zákonne obsadený, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil uplatnený nárok.

22. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobcovia a žalovaný uvádzali v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

23. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým,

že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

24. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

25. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcami a žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobcovia a žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v časti vyhovel a pre ktoré žalobu vo zvyšku zamietol.

26. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

27. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že vybudovaním brán na hranici s pozemkom žalobcov parcela č. 2770/2 katastrálne územie C. (ďalej aj „predmetná parcela“ alebo „parcela č. 2770/2“) zabránil žalobcom vo vstupe a v užívaní tohto pozemku, pričom namietal, že súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé tvrdenia svedka H. N., ktorý potvrdil, že predmetnú parcelu žalovaný neužíval,

prenechal ju do užívania svedkovi H. N. a svedkyňi S. N. a unimobunku a prístrešky obstaral svedok H. N.. Výpoveď svedka H. N. totiž súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôveryhodnú s ohľadom na jeho zlý vzťah k žalobcovi 3., na neúplnosť jeho svedectva (svedok sa nevedel vyjadriť od koho a odkiaľ priniesol unimobunku na pozemok), na rozpornosť jeho svedectva s predloženými listinnými dôkazmi o veku vybudovaného oplotenia.

28. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností). Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je potom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, upravujúcej sporný právny pomer strán. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

29. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

30. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

31. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

32. Podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premičaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy.

33. Podľa § 455 ods. 2 Občianskeho zákonníka takisto sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje prijatie plnenia z hry alebo stávky uzavretej medzi fyzickými osobami a vrátenie peňazí požičaných do hry alebo stávky; na súde sa však týchto plnení nemožno domáhať.

34. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

35. Podľa § 458 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

36. Z prvého zo zhora citovaných ustanovení (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva všeobecná povinnosť z bezdôvodného obohatenia, teda povinnosť každého predmet bezdôvodného obohatenia vydať. Slovným spojením „kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí“ je zároveň určená aj pasívna legitímácia tej-ktorej osoby a to tak, že povinnosť tu stíha toho, kto plnenie prijal a nie je dôvod, aby si ho ponechal. Na druhej strane oprávnenie konkrétnej osoby predmet bezdôvodného obohatenia žiadať (aktívnu legitímáciu) treba vyvodiť z ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka, keď touto „oprávnenou“ osobou je buď „ten, na úkor koho sa predmet bezdôvodného obohatenia získal“ alebo v prípade nemožnosti zistenia takejto osoby „štát“. Zákonodarca pritom bezdôvodné obohatenie definoval jednak v ustanovení § 455 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka negatívne, čiže vymedzením skutkových podstát, ktoré bezdôvodným obohatením nie sú (kam patria všetky tzv. naturálne obligácie); no najmä v ustanoveniach § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka pozitívne, v tomto prípade teda vymedzením jednotlivých (osobitných) skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, medzi ktoré patrí majetkový prospech 1. získaný plnením bez právneho dôvodu, 2. získaný plnením z neplatného právneho úkonu, 3. získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 4. získaný z nepoctivých zdrojov alebo 5. získaný tým, za koho sa plnilo to, čo podľa práva mal plniť sám.

37. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, vydať toto bezdôvodné tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Predpoklady vzniku právneho vzťahu

bezdôvodného obohatenia preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Pre záver o (ne)dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcami voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu (ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 454 Občianskeho zákonníka), bolo treba, aby žalobcovia preukázali, že medzi nimi a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t. j. aby preukázali, že žalovaný (v akej konkrétnej výške) bezdôvodné obohatenie získal, že im (v akej konkrétnej výške) vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy (k tomu porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19.1.2012 sp. zn. 2Cdo 92/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.5.2012, sp. zn. 7Cdo/117/2011).

38. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením bez právneho dôvodu zahŕňa prípady, keď právny dôvod plnenia neexistoval od začiatku. Obohatenie spočíva v tom, že sa plnením dostane majetkovej hodnoty tomu, komu bolo plnené, takže v jeho majetku dôjde buď k zvýšeniu aktív alebo k zníženiu pasív, prípadne sa jeho majetkový stav nezmenší, hoci by k tomu inak došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti. Plnením bez právneho dôvodu je aj užívanie cudzieho pozemku bez nájomnej zmluvy, či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec; prospech vzniká tomu, kto realizuje užívateľské oprávnenie bez toho, aby za to platil náhradu a bez toho, aby sa jeho majetkový stav zmenšil o prostriedky vynaložené inak v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý zakladá právo vec užívať. Takýto užívateľ nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva užívania cudzej veci vrátiť, a preto je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, ktorá musí zodpovedať finančnému oceneniu prospechu, ktorý účastníkovi užívaním veci vznikol. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu je peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci i s prihliadnutím k druhu právneho dôvodu, ktorým sa spravidla právo užívania veci realizuje; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, a preto výška náhrady by mala zodpovedať obvyklému nájomnému, ktoré by bol ako nájomca za bežných okolností povinný platiť, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy.

39. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je teda vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý, ktorý na súde žalobou žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú považované za preukázané vykonaným dokazovaním. Vierohodnosť určitej správy (poznatku) získaného vykonaním dôkazu, súd hodnotí izolovane, ako i v spojení so správami získanými vykonaním všetkých ostatných dôkazov.

40. Pri svedeckej výpovedi sudca hodnotí najprv jej vierohodnosť, s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k stranám konania (i k prejednávanej veci), ako i rozumovú a duševnú úroveň, okolnosti sprevádzajúce vnímanie určitých skutočností svedkom, jeho spôsob reprodukcie predmetných skutočností, tiež chovanie svedka pri výpovedi. Poznatky získané hodnotením obsahu svedeckej výpovede následne súd porovnáva s poznatkami získanými na základe hodnotenia ostatných dôkazov (spravidla, do akej miery sú tieto správy súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod.). Výsledkom celkového hodnotenia je záver o preukázaní tvrdených skutočností, ktorý je v sporovom konaní podkladom pre záver, či a do akej miery strana splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré v sporovom konaní vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, vedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre stranu, pravdivosť ktorej tvrdenia mala byť preukázaná.

41. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie správne prihliadal na vzťah svedka H. N., ktorého výpoveď mala preukázať neopodstatnenosť uplatneného nároku, k stranám konania, resp. k žalobcovi 3. ako jednému z hlavných hodnotiacich kritérií o vierohodnosti výpovede tohto svedka (i k prejednávanej veci). V súdenom spore nebolo sporným, že svedok H. N. a žalobca 3. majú navzájom výrazne narušené vzájomné vzťahy, čo sa prejavilo i prebiehajúcim priestupkovým konaním medzi nimi, keď podľa tvrdení svedka H. N. sa mu mal žalobca 3. vyhrážať a fyzicky ho napadnúť po vstupe do jeho areálu. Dokonca medzi nimi prebieha aj súdne konanie vedené na súde prvej inštancie pod spisovou značkou 11C/227/2016 o vypratanie nehnuteľnosti a zaplatenie bezdôvodného obohatenia, kde žalobca 3. vystupuje v postavení žalobcu a svedok H. N. vystupuje v postavení žalovaného a ktoré konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené. Teda nejde o osobu s neutrálnym vzťahom k žalobcovi 3. alebo o neznámu osobu bez vzťahu, prípadne akéhokoľvek zainteresovania. Práve svedok H. N., bezpochyby s negatívnym vzťahom k žalobcovi 3., mal vyvrátiť tvrdenia žalobcov, že žalovaný vybuďoval oplotenie

s bránami okolo svojich pozemkov, medzi ktorými pozemkami sa nachádza aj parcela č. 2770/2 a zabránil tak vstupu žalobcov na parcelu č. 2770/2 a jej užívaniu žalobcami. Zároveň možno spoľahlivo konštatovať aj pozitívny vzťah svedka H. N. k žalovanému, ktorý žalovaný daroval svedkovi H. N. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v areáli, ktorého súčasťou je aj predmetná parcela č. 2770/2.

42. Nejedná sa pritom o automatické spochybňovanie vierohodnosti svedka H. N., ale o hodnotenie jeho negatívneho vzťahu k žalobcovi 3. (priestupkové konanie) a majetkovo zainteresovaný vzťah so žalobcom 3. (prebiehajúce súdne konanie), ktoré potom viedlo k záveru, že pravdivosť skutkových tvrdení žalovaného o tom, že predmetnú parcelu vo vlastníctve žalobcov v rozhodnom období neužíval a nebránil ani vstupu žalobcov na predmetnú parcelu, nemožno výpoveďou tohto svedka potvrdiť. Ďalším výrazným argumentom v neprospech vierohodnosti výpovede svedka H. N. boli jeho vlastné vyjadrenia v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod spisovou značkou 11C/227/2016, v ktorom konaní sa svedok H. N. (tu v postavení žalovaného) v písomnom vyjadrení zo dňa 22.12.2016 vyjadril, že stavebníkom oplotenia a brány nebol on ale A. F., t. j. žalovaný a v písomnom vyjadrení zo dňa 31.10.2016 sa vyjadril, že pozemok žalobcu (v prejednávanej veci žalobcu 3.) neužíval, ani neužíva, nemá na ňom žiadne stavby, hnutelné veci. Nepochybne tvrdenia H. N. v postavení svedka v prejednávanej veci a v postavení žalovaného v konaní vedenom pod spisovou značkou 11C/227/2016 sú v príkrom rozpore, čo evokuje dojem o prispôsobovaní jeho skutkových tvrdení zrejme podľa jeho procesného postavenia v tom ktorom súdnom konaní.

43. Rovnako za dôležité považuje odvolací súd aj fakt, že výpoveď svedka H. N. nehodnotil súd prvej inštancie izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi, a to so Záväzným stanoviskom mesta Hlohovec č. 7276/2009/1187 zo dňa 26.3.2009, s fotodokumentáciou zaslanej mestom Hlohovec, s Oznámením mesta Hlohovec č. z. 8141/2007 zo dňa 26.4.2007 a v neposlednej rade i s výpoveďou svedkyne S. N., pričom výpoveď svedka H. N. jednoznačne odporovala poznatkom získaným na základe hodnotenia ostatných dôkazov. Celkové posúdenie vierohodnosti výpovede svedka H. N. z uvedených hľadísk potom poskytovalo správny záver súdu prvej inštancie o spochybnení jeho kredibility.

44. Dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. Z hľadiska pravidiel logiky porušenie zásad hodnotenia svedeckej výpovede H. N. v konaní pred súdom prvej inštancie zistené nebolo. Výpoveď svedka H. N. nebola v danom prípade súčasťou uzavretého dokazovaním preukázaného skutkového deja, do ktorého by presne a nepochybne zapadala. V posudzovanom sporovom konaní preto pravdivosť skutkových tvrdení žalovaného nebolo možné potvrdiť na základe výpovede svedkov a ostatných dôkazov, hodnotiac ich samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti.

45. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že postup žalobcov nie je v súlade s dobrými mravmi, keďže ani jeden zo žalobcov nepodal proti nemu vindikačnú žalobu v čase, keď boli vlastníckmi parcely č. 2770/2 ale podali žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

46. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

47. Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Nie je teda vylúčené, že aj taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť uznaný v rozpore s dobrými mravmi a že mu preto bude súdom odopretá právna ochrana. Na druhej strane však fungovanie systému písaného práva je založené najmä na dôslednom dodržiavaní pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúcich z právnych noriem. Postup súdu podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má preto miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, ako je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanujúci výkon práva), prípadne, kedy je zrejme, že výkon

práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa tak vo vzťahu medzi stranami sporu, tak na postavení niektorého z nich navonok.

48. Zásada súladu práv, resp. ich výkonu s dobrými mravmi, predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 2842/10 z 25.5.2011); sudca totiž nesmie rezignovať na spravodlivé riešenie, akokoľvek sa to môže javiť zložité (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 3168/09 z 16.8.210). Posúdenie správania ako odporujúceho dobrým mravom prináleží výhradne všeobecným súdom (s ohľadom na relatívnu neurčitosť pojmu „dobré mravy“ je tu súdom daná možnosť uváženia); ústavnoprávne preskúmanie nie je vylúčené, ale je obmedzené na to, či rozhodnutie nevybočilo z ústavných medzí, t. j. či ide o uváženie zákonom povolené, urobené orgánom verejnej moci k tomu splnomocneným a či záver všeobecného súdu netrpí prvkami svojvôle.

49. Nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v prejednávanej veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne zdôvodnil, prečo s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci zistené vykonaným dokazovaním, popísané v odsekoch 50., 51. odôvodnenia rozsudku, odoprel priznať v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ochranu žalovaného proti nároku uplatnenému žalobou. V súdnej veci súd prvej inštancie postupoval správne, keď dôsledne dodržal limity uvedeného zákonného ustanovenia o nutnosti náležite podloženého, jasného a presvedčivého záveru o rozpore výkonu práva s dobrými mravmi ustáleného súdnou praxou a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol konkrétne skutkové zistenia, na základe ktorých dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobou nie je v rozpore s dobrými mravmi.

50. Odvolací súd dodáva, že pri výklade ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a stanovenia, kedy sa výkon práva dostáva do rozporu s dobrými mravmi, je potrebné vychádzať z toho, že ide o právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom a je prenechaná úvahe súdu, aby podľa svojho starostlivého uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil na základe všetkých rozhodujúcich skutočností a prihliadol ku všetkým konkrétnym okolnostiam konania strán sporu v príslušnom období aj k ich vtedajšej situácii. Najvyšší súd SR opakovane vyzdvihol dôležitosť komplexnosti zhodnotenia všetkých skutkových okolností, bez ktorých nemožno záver o rozpore výkone práva s dobrými mravmi urobiť (napr. uznesenie sp. zn. 7 Cdo 507/2014 z 28.4.2015, rozsudok sp. zn. 3Cdo/137/2017 z 22.3.2018, rozsudok sp. zn. 1 Cdo 57/2005 z 1.7.2010). Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na ustálenej judikatúre najvyšších súdnych autorít, pričom odvolací súd sa s takýmto jeho postupom (s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci) v celom rozsahu stotožnil. Náležite súd prvej inštancie tiež poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 439/2014 zo dňa 27.1.2016, keď názory v ňom obsiahnuté neboli doposiaľ spochybnené inými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR.

51. Pokiaľ ide o skutkové závery o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré súd prvej inštancie vyvodil z vykonaného dokazovania a ktoré posúdil i podľa vyššie uvedených právnych záverov (odsek 36., 37., 38. tohto rozhodnutia), tu považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. V nadväznosti na vyššie uvedené je nutné konštatovať, že existencia právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia bola preukázaná listinnými dôkazmi, a to najmä Oznámením Mesta Hlohovec č. z. 8141/2 z 26.4.2007, Záväzným stanoviskom mesta Hlohovec č. 7276/2009/1187 z 26.3.2009, fotodokumentáciou zaslanou mestom Hlohovec, i svedeckou výpoveďou S. N., ako podrobne vysvetlil súd prvej inštancie v odsekoch 54, 55., 56., 57., 58., 59. napadnutého rozsudku a ku ktorého záverom niet čo dodať. V neprospech žalovaného svedčili aj zmeny v jeho vyjadreniach, ako je presne uvedené v odseku 60. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď takýto postoj žalovaného bolo možné očakávať, nakoľko pri preukázaní znemožnenia užívania pozemku vo vlastníctve žalobcov, by prípadný úspech žalobcov v tomto konaní (proti žalovanému) viedol k záveru o opodstatnenosti základu nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia.

52. Správne súd prvej inštancie konštatoval (v odseku 52. napadnutého rozsudku), že bezdôvodné obohatenie vzniká aj tomu, kto bez platného právneho titulu na úkor vlastníka dosiahol postavenie detentora napr. aj tým, že nehnuteľnosť mal uzamknutú a mal ju sprístupnenú len pre seba a svoju potrebu, a to bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne ju skutočne užíval, v akom rozsahu, časovom období

a pod. (porovnaj napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 2029/2003 z 31.3.2005, rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 845/99 z 20.3.2011, rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 199/2007 z 8.1.2008). Podobne vzniká bezdôvodné obohatenie aj tomu, kto udržuje taký faktický stav, ktorý vlastníkovi neumožňuje užívanie jeho pozemku (porovnaj rozsudok NS ČR sp. zn. 28Cdo 2056/2009 z 11.11.2009). Napokon aj sám žalovaný v odvolaní uviedol, že on bol stavebníkom oplotenia, a preto je bezpredmetná jeho obrana, že oplotenie on sám fakticky nepostavil, že parcelu č. 2770/2 neužíval a v areály nebyval. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/616/2014-195 zo dňa 9.9.2015 je jeho argumentácia nenáležitá, keďže v uvedenom rozhodnutí sa riešila iná skutková a právna situácia, a to existencia neoprávnenej stavby na cudzom pozemku a usporiadanie spôsobom vymedzeným v ustanovení § 135c Občianskeho zákonníka. Rovnako je nenáležitá tiež jeho argumentácia rozsudkom NS ČR sp. zn. 25Cdo 263/99 zo dňa 10.1.2001, keďže v súdenom spore bolo preukázané, že užívanie pozemku parcela č. 2770/2 žalobcami im zamedzil žalovaný ako stavebník oplotenia, pričom je bez právneho významu, či žalovaný v oplotenom areály býval a užíval svoje pozemky.

53. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov námietka nedostatku tzv. pasívnej legitímácie žalovaného nebola dôvodnou, keďže žalobcovia existenciu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka preukázali, pričom v konkrétnom prejednávanom prípade sa súd prvej inštancie vysporiadal náležitým spôsobom s otázkou, prečo považoval nárok žalobcov z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného na ich úkor za presne vymedzené časové obdobie za dôvodný.

54. V súvislosti so žalovaného prejavom nespokojnosti s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalovaný v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa nároku žalobcov na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Odvolacie námietky žalovaného ohľadne nesprávnych skutkových záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

55. Odvolanie v prejednávanom prípade podali aj žalobcovia, ktorí ako prvé namietali, že postup súdu prvej inštancie vzbudzoval dôvodné pochybnosti o nestrannom rozhodovaní súdu, keďže je málo pravdepodobné, že by súd prvej inštancie bol na tak nízkej odbornej úrovni, pričom tendenčnosť a zaujatosť súdu prvej inštancie sa v plnej miere prejavila pri určení výšky bezdôvodného obohatenia.

56. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie opätovne namietali zaujatosť súdu prvej inštancie, resp. sudkyne, ktorá spor prejednála a rozhodla na súde prvej inštancie (ďalej aj „konajúca sudkyňa“), odvolací súd dodáva, že sa oboznámil komplexne s ich argumentáciou, avšak s prihliadnutím na jej obsah dospel k záveru, že žalobcovia opakovane nevznášajú námietku (také námietky), ktorá by mala znaky relevantné podľa zákona. Z obsahu odvolania žalobcov, ktorým namietali nestrannosť a zaujatosť rozhodovania súdu prvej inštancie, tendenčné vedenia konania zo strany súdu prvej inštancie, totiž zreteľne vyplýva, že žalobcovia poukazujú na postup sudkyne v konaní a spôsob rozhodnutia, ktorý je podľa ich názoru nesprávny a nezákonný. Z hľadiska ustanovenia § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku je právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci) alebo k stranám sporu (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane sporu určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Odvolací súd posudzujúc opodstatnenosť argumentácie žalobcov o dôvodoch na vylúčenie konajúcej sudkyne dospel na podklade spisu k záveru, že v jej prípade nie je daná žiadna okolnosť svedčiacia o tom, že by u konajúcej sudkyne neboli dané dostatočné záruky objektívneho, nezaujatého a nestranného rozhodovania. Žalobcovia neuviedli žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti spochybňujúci jej nestrannosť. Odvolací súd pochybnosti žalobcov o nezaujatosti konajúcej sudkyne nepovažuje za právne relevantné. Podľa všetkého tu ide o reakciu strany sporu na

to, že žalobcov neuspokojili výsledky a priebeh konania na súde prvej inštancie, resp. že konajúca sudkyňa nerozhodla podľa subjektívnych predstáv a názorov žalobcov na vecnú správnosť, zákonnosť a spravodlivosť preskúmaného rozhodnutia. So zreteľom na uvedené odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 Civilného sporového poriadku), pričom podľa ustanovenia § 53 ods. 3 Civilného sporového poriadku na námietku zaujatosti týkajúcu sa okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd neprihliada. Práve z týchto dôvodov odvolací súd k takto vznesenej námietke zaujatosti konajúcej sudkyne neprihliadal a ani o nej nerozhodoval.

57. Námietka žalobcov, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vydala vylúčená sudkyňa (podľa vlastných slov žalobcov „tendenčný a zaujatý súd prvej inštancie s pochybnosťami o nestrannom rozhodovaní súdu“), predstavuje odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku. Uvedený odvolací dôvod reflektuje ústavnú požiadavku na nezávislý a nestranný súd, ktorá sa v priebehu konania na súde prvej inštancie zabezpečuje oznámením sudcu o skutočnostiach, pre ktoré je sudca vylúčený alebo kvalifikovanou námietkou zaujatosti sudcu vznesenou stranou sporu, ak sa o vylúčení sudcu strana dozvie. Napriek tomu nemožno vylúčiť, že vec prejednal a rozhodol vylúčený sudca a preto zákon umožňuje túto vadu konania odstrániť aj po vydaní meritórneho rozhodnutia, pričom jediným spôsobom zjednania nápravy je zrušenie rozhodnutia a vrátenia veci na opätovné prejednanie v ústavne vyhovujúcom obsadení súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvody vznesené žalobcami nie sú spôsobilé spochybniť nezaujatosť konajúcej sudkyne, teda vo veci nerozhodoval vylúčený sudca.

58. Žalobcovia v odvolaní namietali, že preukázali výšku obvyklého nájomného v danom mieste a čase 1,20 eur/m²/mesačne a nesúhlasili s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo žalovaným predloženého Znaleckého posudku č. 136/2017 vyhotoveného znalcom Ing. Antonom Fuzákom, znalcom pre odbor stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností a odhad stavebných prác, podľa ktorého nájomné na pozemok parc. č. 2770/2 za obdobie 06/2012 do 02/2014, od 04/2014 do 01/2015 je 0,075 eur/m²/mesiac. Uvedený znalecký posudok je súkromným znaleckým posudkom, keďže bol predložený žalovaným a jeho vypracovanie nenariadil súd. Obsahom uvedeného znaleckého posudku je mimo iného aj osobitná náležitosť súkromného znaleckého posudku, ktorou je doložka o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku (pozri posledná strana znaleckého posudku). Čo sa týka hodnotenia súkromného znaleckého posudku platia tie isté kritériá, ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca.

59. Pokiaľ žalobcovia namietali nesprávnosť súkromného znaleckého posudku, je i tento odvolací argument nenáležitý. V súvislosti s uvedeným dôkazom odvolací súd v rovine vyhodnotenia znaleckého dokazovania poukazuje primerane a podporne na to, že podľa ustálenej súdnej praxe od iných dôkazných prostriedkov sa dôkaz znaleckým posudkom podaným ústne či písomne líši tým, že jeho hodnoteniu (podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku) nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti, súd pritom hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými prevedenými dôkazmi. Ide o špecifický a významný dôkaz, ktorý súd použije pri rozhodovacej činnosti založenej na riešení odbornej otázky. Znalec musí vychádzať z odborných znaleckých záverov a nielen zo skutočností, ktoré príslušná osoba alebo osoby vnímajú svojimi zmyslami. Znalec v prejednávanej veci musel vychádzať z odbornej verifikácie relevantných skutkových okolností, lebo v danom prípade bolo potrebné zistiť výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného v rozhodnom období vychádzajúc z obvyklej výšky nájomného v danom mieste a čase za užívanie obdobných nehnuteľností. Po preskúmaní súkromného znaleckého posudku odvolací súd konštatuje, že znalec so zreteľom na svoje odborné znalosti a skúsenosti a zistené doplňujúce informácie (odborná literatúra, poznatky z praxe v danom odbore), prehľadným a logickým zdôvodnením vyložil svoje odborné závery a podklady, z ktorých pri zodpovedaní každej dielčej odbornej otázky postupoval. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní namietali, že znalec bol nekompetentný podať znalecký posudok, čo malo vyplývať z jeho odpovedí pri výsluchu, odvolací súd konštatuje, že po oboznámení sa s výsluchom znalca na pojednávaní konanom dňa 10.8.2017 nezistil dôvodnosť námietok žalobcov, keďže znalec pri výsluchu jasne vysvetlil spôsob použitia jednotlivých koeficientov a rovnako rozumne objasnil spôsob využiteľnosti pozemku vzhľadom na jeho polohu, rozmery a tvar. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že súkromný znalecký posudok predložený žalovaným bol vypracovaný v

súlade s platnou úpravou, znalec zdôvodnil výber vhodnej metodiky pre výpočet všeobecnej hodnoty a zohľadnil aj jednotlivé kritériá, ktoré majú vplyv na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Ak závery znaleckého dokazovania, ktoré je potrebné vnímať komplexne, nekopírovali požiadavku žalobcov na vyhovie žaloby v celom rozsahu, nemožno ich z tohto dôvodu vyhodnotiť, ako nesprávne alebo nedostatočné. Vzhľadom k uvedenému mal odvolací súd za to, že nebolo možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalobcov vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie pri hodnotení znaleckého posudku za dostatočnú, a to i vzhľadom na závery celého dokazovania. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak v súdenom spore považoval za esenciálny dôkazný prostriedok o výške bezdôvodného obohatenia práve súkromný znalecký posudok predložený žalovaným.

60. Ak žalobcovia v odvolaní namietajú, že nezaplatili zálohu na vypracovanie odborného vyjadrenia v zmysle uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 11C/91/2014-229 zo dňa 28.3.2017, keďže boli už počas konania upozornení na prepojenie medzi súdom, znalcom a žalovaným, je táto odvolacia námietka bezpredmetná. Nezaplatenie preddavku žalobcami na trovy dôkazu v zmysle ustanovenia § 253 Civilného sporového poriadku nemôže byť totiž dôvodom na konštatovanie súdu o zaujatosti znalca a v prípade, že žalobcovia mali pochybnosti nezaujatosti znalca, mohli vzniesť kvalifikovanú námietku zaujatosti znalca v zmysle ustanovenia § 59 Civilného sporového poriadku, čo neurobili.

61. Žalobcovia v súvislosti s výškou bezdôvodného obohatenia namietali nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie poukazujúc na Čestné prehlásenie F. P. - R. O. Expres bez datovania, Odborné vyjadrenie Ing. M. F. zo dňa 3.4.2017, výpoveď svedka O. S. na pojednávaní dňa 10.8.2017, Podnájomné zmluvy medzi Bytovým hospodárstvom Hlohovec, s.r.o. a Mgr. C. A. zo dňa 29.6.2016, medzi Bytovým hospodárstvom Hlohovec, s.r.o. a A. N. zo dňa 30.1.2017, medzi Bytovým hospodárstvom Hlohovec, s.r.o. a PAVLIX s.r.o. zo dňa 28.11.2011. Žalobcovia vo svojom odvolaní vo vzťahu k týmto uvedeným dôkazom len zopakovali svoju argumentáciu prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštancie, z ktorej vyplýva, že sa nestotožnili s hodnotením týchto dôkazov súdom prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa nesúladi súkromného znaleckého posudku a uvedených listinných dôkazov a uvedenej svedeckej výpovede dostatočne podrobne venoval a vysvetlil (pozri odsek 69., 70., 71., 77., 78. napadnutého rozsudku), prečo i naďalej považoval za správny súkromný znalecký posudok. Vo vzťahu k Odbornému vyjadreniu Ing. M. F. zo dňa 3.4.2017 odvolací súd zvlášť poukazuje na to, že sám Ing. M. F. sa od ním vypracovaného odborného vyjadrenia dištancoval, keď vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie dňa 10.8.2017 uviedol, že pre tento súdený prípad je absolútne nepoužiteľné a pri jeho zadaní mu bol oznámený úplne iný účel jeho vypracovania.

62. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcov k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

63. Obe strany v odvolaní namietali nesprávnosť skutkových zistení súdom prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

64. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, na ktorý poukazujú žalobcovia i žalovaný, je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

65. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 192 - § 194 Civilného sporového poriadku.

66. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

67. Závery dokazovania v preskúmanom prípade tak jednoznačne svedčia o tom, že v rozhodnom období sa žalovaný bezdôvodne obohacoval na úkor žalobcov tým, že im zabránil užívať pozemok v ich vlastníctve, v dôsledku čoho vznikol medzi stranami záväzkový právny vzťah, obsahom ktorého je povinnosť žalovaného (toho, kto sa obohatil) vydať získané bezdôvodné obohatenie žalobcom (tým, na úkor ktorých k obohateniu došlo). Odvolací súd po preskúmaní veci v súlade so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobcovia uniesli dôkazné bremeno v súdenom spore o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na ich úkor a z časti uniesli dôkazné bremeno o rozsahu tohto bezdôvodného obohatenia, keď sa v spore domáhali zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1,20 eur/m²/mesačne, avšak opodstatnená bola ich požiadavka na zaplatenie bezdôvodného obohatenia len vo výške 0,075 eur/m²/mesačne. Vzhľadom k uvedenému mal odvolací súd za to, že nebolo možné vyhodnotiť odvoláciu argumentáciu žalobcov a žalovaného vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za dostatočnú.

68. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

69. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný znemožnením užívania pozemku žalobcov v rozhodnom období, naplnil skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu. Preto je žalovaný v zmysle ustanovenia § 458 Občianskeho zákonníka povinný splniť si svoju reštitučnú povinnosť a vydať žalobcom, čo nadobudol bezdôvodným obohatením. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

70. Žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Rovnako žalobcovia napadli rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania, keď mali za to, že by žalovanému nemala byť priznaná náhrada trov konania v zmysle ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, nakoľko žalobcovia na základe protiprávneho konania žalovaného nemôžu užívať svoj pozemok, ďalej žalobcovia 1., 2. sú dôchodcovia a žalobca 3. je občan so ZŤP a výnimočný charakter vyplýva aj v tendenčnom vedení konania zo strany súdu.

71. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

72. Aplikácia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku pre nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania strane, ktorej na ňu vznikol nárok, možno len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takejto strany spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sama hradila jej vzniknuté trovy konania a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

73. Súd prvej inštancie rozhodol správne i o nároku na náhradu trov konania, keď čiastočne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88 %. V danom prípade totiž neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalobcovia totiž v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní, nepreukázali, že ich majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia, ich argumentácia zostala len v rovine strohého tvrdenia o tom, že žalobcovia 1., 2. sú dôchodcovia a žalobca 3. je občan so ZŤP, a to bez predloženia akýchkoľvek dôkazov o týchto skutočnostiach. Dôvodom na aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia nemôže byť ani skutočnosť, že žalobcovia neužívali / neužívajú ich pozemok v dôsledku konania žalovaného, keďže riešenie tejto otázky je predmetom konania vo veci samej, pričom úspešnosť uplatneného nároku vo veci samej sa prejaví pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pri uplatnení zásady úspechu za výsledok sporu charakteristickej pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Napokon dôvodom na aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia nemôžu byť ani tvrdenia o tendenčnom vedení konania zo strany súdu, a to s poukazom na argumentáciu odvolacieho súdu v odsekoch 56., 57. tohto rozsudku. Odvolacie námietky žalobcov tak nie sú opodstatnené. Nakoľko žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je ani jeho odvolacia námietka opodstatnená.

74. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcami a žalovaným nie sú naplnené.

75. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcov a žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

76. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na ktoré aplikoval správnu právnu úpravu, dostatočne sa vypořiadal s námietkami uvádzanými stranami v odvolaniach, preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

77. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže každá strana mala v odvolacom konaní úspech len čiastočný.

78. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).